

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 20.

V četrtek 19. velikiga travna 1853.

Tečaj VII.

Cerkvena svetilnica.

Iz francoskiga po Lamartine-ovi.

Ti svetilnica v tihoti!
Čmu svetišča tma podiš?
Čmu prikrita i v samoti
Uživaje se goriš?

Brez svetlobe kviško pota
Veste moljba i ljubav.
Svetiš li očem, sirota!
Njega, ki je dneve dal?

Moljcov truma tod ne tava,
Da svetila bi stopnjam;
Li tamneji zadelava
Se pri luči Božji hram.

Kaj se derzneš Njemu streči,
Kterga vsoljni svet česti,
Plamen Mu darvat terpteči,
Ktermu solnce tma *) gori?

Proč z neslanimi vprašanji!
Tvoj svit značja poln je
V dutji hrama, i v guganji
Po altarjih semtertje.

Moje ti oko se pasi
Na ognjišči, ki visi;
V serci misel ta se glasi:
Prav svetilnica stori.

Iskra blaga! nas unemaš
Sred merzlote i mraku.
Večno hvalo ti posnemaš,
Ki v nebesih gre Bogu.

Sveti moja revna duša!
Iz tamote i nižav;
Plam ljubezni naj se spuša
Pred Gospoda vseh višav.

Brez preneha polna švigaj
Nam svetilnica sercé,
Se pred Bogam zibaj, migaj
Ko svetilnica cerkvé. Poženčan.

Pismagospod Kociančiča, misionarja v Hartumu.

VIII.

Predraga Nančika!

Poprašujete, kako se z zamorčiki vedem. Prav sitno in težavno je to. Okoli 20 jih je v naši hiši,

*) Tma t. j. neizrečeno velika množica.

in, ker nobene ženke v hiši ni, moram z g. Milharčičem vedno paziti, če ne je pa prec tak vris na dvorišu, de se Bogu usmili. Kakšna pametna gospodinja bi se pri teh revah grozno potrebovala, de bi jih snažila ter jim obleko in perilo oskerbovala. Možakam ta reč kej slabo pristje. Res je, de niso tako majhni; pa je tudi res, če so večji, večji so skerbi. Nar mlajši je 5 do 6 let star; pa kdo gotovo ve, kdaj so ga njegovi materi ukradli? Tě reveže na somnju kakor neumno živino prodajajo. Serce se zjoka, kadar se mati in dete ločita. K nam prav radi pridejo ino nič ne jokajo, ker vedo, de se jim bo boljše godilo, kakor v rokah nevernih turkov. Prec se soznanijo in v mnogoterih jezikih govoré. Nekteri znajo arabsko, nekteri pa svoj jezik; to je krič! Jaz po navadi arabsko ali pa laško z njimi govorim. Kersanski nauk pa vedno v arabškim jeziku učim. Prav radi in z veseljem me poslušajo, kadar jim zgodbe svetiga pisma razlagam. Tudi prav hitro si zamerkajo in v glavo vtisnejo, kar jih je večih; per malih je pa že težje. Joj kako pazijo, ko jim od svoje domovine kaj perpovedujem, ino jim pravim, de so per nas vsi beli ljudje, lepi gojzdi, hribi in doline, imenitni gospodje in gospe, in vsi snažno obleceni! In ko jim pravim: de so ti vsi njih bratje in sestre, de vsi zanje molijo, hočejo tudi prec ročice povzdigniti, in moliti, ko jih opominjam, de so tudi oni dolžni, za te mile dobrotnike Boga prositi in jih preljubi Devici Marii perporečevati. Kadar se v cerkvi, v šoli in doma prav pridno obnašajo, jih, ako mi čas perpusti, na sprehod peljem. Ko skozi mesto gremo, imamo prec zunanjih otrok celo versto za sabo. Vsak bi bil rad tako snažno oblečen, kakor se moji učenci. Name pa s perstam kažejo, ko jezdarim ali pa peš grem, in pravijo „konzul“; tisti pa, ki me boljše poznajo, pravijo „Abuna Hana“. Prav čudno se mi zdi, viditi te uboge otročiče, ki skoraj popolnoma nagi za nami tekljajo. Pa se celo odrasena mladost se tukaj brez obleke ne sramuje, ker je taka navada. Le nam se tu čudno zdi, ki smo iz take snažne in oblečene dežele, in tolik razloček vidimo. Žene so pa oblečene, pa kako! Dolga rjuha je okoli života povita in tako polna olja, de je črna ko perst. Tukaj imajo navado se vedno z oljem ali z drugimi mazili život mazati in lase, ki so kratki in v majhne kitice spleteni, z maslam napolniti. Kako tedaj hočete, de bi bila njih obleka snažna? Ko solnce začne perpekati, se mazila perčenejo tajati in po obleki cediti; potem veter popihne, prah se vzdigne, in vse je oprano! To so sploh ženske niskiga stanu. Imenitniši turške žene se pa skoraj nikoli ne vidijo, vedno so zaperte, in nobena živa duša zunaj gospodarja ne sme k njim.

Le po redkih se ktera vidi na ulicah, ali tako zavita v černo svilo, de se družiga ne vidi ko oči. To je taka šega. Če pa kakšni možak memo gre, si mora pa še oči zakriti. Vsak turk po svoji veri sme imeti 4 žene, de jim le zamore dati jesti: zraven pa mavh, kar jih hoče: in, če mu ktera ni všeč, jo tebi nič meni nič z majhnim plačilom iz hiše pahne. Tudi drugi možje, čeravno niso imenitni: de so le turki, smejo po več žen imeti, in, kolikor hočejo, sužnih žensk. Če se s ktero skregajo, ji doto dajo in jo materi nazaj pošljejo, preč prvo uro po ženitvi, po svoji glavi. To so reve te zenske! Pa ko bi se te ženstva kaj znale ali šivati ali plesti: pa nič ne znajo ko prav malo kuhati, kar je revniših, ker tukaj je navada, de možaki, kuharji, kuhajo. Imenitne žene pa samo tobak pijejo in kako malo stvarico ošivajo. Ko se skregajo, jih sužinj s korabačem naplete in pomeri. Zenski odločni kraj imenujejo „haremu“. Otroci se tudi tukaj slabo izredujejo: le toliko, de se brati in pisati nauče, je dosti, če tudi ne več kakor ime. V takim stanu je Hartum: kako je v Srednji Afriki, kamor so se visoko častiti gospod namestnik 1. grudna podali, ne vem. Rad bi jo bil tudi jaz dalje udaril, pa ni šlo. Zdaj je pa vsa skerb za celo hišo in za vse gospode, ki so po Beli Reki odplavali, na mojih ramah. Povem Vam, gospodariti je grozno težko, posebno per toliki družini, kakor je per nas. Več ko 100 ljudi je vsak dan nad menoj: per lesu, per opeki in per skalah in tudi v dveh vertih. En vert je za nas, eden pa za nune perpravljen, ki bodo po volji gospoda namestnika persle, ko bo hiša narejena. Sliši se, de se jih več za ta stan perpravlja. Dosti bodo imele terpljenja in skerb z revnimi deklici, ki tukaj brez vsiga podučjenja ostanejo. Pa marsiktera se bo tudi kesala in milo jokala, tako lepo deželo, kakor je Evropa, zapustiti in v to vročino, v ta prah in pesek priti, posebno če so nagibi le nekoliko posvetni. Nunski vert bo res prav lep in pripravin: grozno velika dobrota za te reve! Tudi perpravna hiša se bo z Božjo pomočjo napravila: ali Afrika ni Evropa! Tode z Bogom se vse prestane in prenese. Nasa hiša je na bregu Plave Reke, na prav pripravnim kraju. Vse barke, ki perjadrajo, se že od delec vidijo in po navadi memo naše hiše plavajo. Ker smo toraj tako blizo vode, tode ta voda ni tako čista ko per vas, je tudi kraj bolj zdrav kakor sredi mesta, kjer je vsa sapa zaperta. Le škoda, de tukaj ni vse zeleno ko per vas: tudi hribov manjka: le prav delec čez vodo se majhni griči vzdigujejo, pa so nerodovitni, samo skalovje in pesek. Kali ne, de ste si vse drugači mislili. Tudi pusavo si morde ravno, neizmerno planjavo polno peska mislite. Taka je, pa ni povsod plana, temveč jo tudi polna gora in gorice, tode ni je travice in ne kaplice. Le kamnje in skalovje oči žali. To vročina igra in miglja! Golfivo perkazni motijo. Zdaj se komu zdi, de velika voda pred njim teče, ali gorje, če verjame. Celo snežniki se pred očmi vzdigujejo, polni lepiga blisketečiga ledu. Ali tudi ta je prazna. Majhni kamnički in grički mislite de so kamele, vse se giblje in ziblje, pa vse ni res. Zdaj vidite morje in mogočne ladije: ali če bližej greste, dalje pred vami beže. To so vedne perkazni v pušavi: še celo z mosta, če se proti jugu obrnete in čez planjavo pogledate, vas te podobe v skušnjavo vabijo. Arabsko jih imenujejo „Baher el Gazal“. Lepo pergodbo mi je neki arabec perpovedoval, ko

sim pervikrat tako golfivo vodo zagledal. Glej, glej reko! zavpijem. De, reče posmehljaje, le pojdi in se napi! Hitro se spomnim, kakor sim že popred slišal, de je to morebiti perkazin. Ko bi pa od tega nikdar slišal ne bil, bi se pričakati perčel: tako me je slepilo. Ti bi tudi tako naredil, perčne svojo povest, kakor si jo je neki popotnik omislil. Ko tako reko zagleda, odveže svoj meh vode in jo spusti. Bom raji une napolnil, ker moja že duši, si misli. Hitro dirja za vodo, ali se hitrejši voda pred njim. Nikdar se ni več vernil. Žeja ga umori. Ne morete si tako živo misliti, kakor se vidi. Cele trume kamel in ljudi vidite, in, ko se perbližate, se prepričate, de so majhne bilke ali kamnički. To so čudne reči! To se človek uči Božje previdnosti in mogočnosti! . . .

Pismo gospod apostolskiga namestnika Knobleharja, do gospod grofa Friesa, odbornika Mariine družbe.

Ulibari, 16. prosenca 1853.

O novim letu sim imel priliko, letas do Vas pervikrat pisati. Zdaj jo že spet imam, de Vam zamorem drugo pismo poslati: in mislim, de me sveta dolžnost veže to storiti, ker sim tako delec, in še celo od Hartuma, in ker bi utegnilo sporočilo naše bolezni perjatlje in znance v skerbi perpraviti. 3. grudna smo peršli v Ulibari, v kraj, kjer gosp. Angelo Vinko prebiva, in ki je v 4° 49' 1. 5" severne širjave na desnem bregu Bele Reke: prvi, ki nam je naproti peršel, je bil moj stari perjatelj Nigila, poglavar Belenjanske gore.

Poslednje dni našiga popotvanja nas je boleznin še v postelji imela, ali smo se pa poleg brega v večernim hladu kakor stari morski raki sem ter tje vlačili. Pomagala mi je homeopatiška lekarnica, ki jo je bil po naukazu gospé grafinje razumni Dr. Streinz prav po vesti z zdravili napolnil, ktere tudi v vroči Srednji Afriki svojo moč srečno razodevajo. V nar hujših napadkih sim vselej zavžil „aconit“, na to večkrat „belladonna“, in potem po bolečinah ali „nuxvom.“ ali „ipec.“ ali „pulsat.“, in jaz in moji tovarši smo poprejšne moči zopet popolnoma dosegli.

Gotovo bo Vas, vse odbornike in vse prijatle našiga misiona prav serčno razveselilo slišati, de so nas Bari tako dobro sprejeli, de si boljšiga sprejetja ne moremo želeti. Vsi poglavarji, bližnji in daljni, ki so zdaj tukaj, slonovih kosti nakupiti, nas pozdravljajo in prosijo pervoljenja na železno ladijo se podati, kar jim tudi prav radi dovolimo. Polni spostovanja in čudenja stopijo v prvo stannico, in iz prve v drugo, v kteri se pozdravimo, in, ko se v nji dovolj nagledajo, zagrinjalo na stran denemo, jim pokazati lepo kapelico, Mariino podobo nad altarjem in druge podobe svetnikov, ki po stenah visijo in so na lami (plehu) lepo malane, vse to z nar večim spostovanjem občudujejo. Potem jim razlagam, kdo de so te čudne podobe, činu de smo peršli, de bomo per njih ostali, ako hočejo Jezusov nauk sprejeti i. t. d., kar jih vse silno razveseli. Tako se ti sicer tolikanj divji in vojskoželjni možje obdarovani izpustijo, in lepo se perpravlja pot misionarjem, ki bodo mogli posebno za to skerbeti, de se bo mladost kersauskiga življenja pervadila. Vsak poglavar nas hoče per sebi imeti: jaz sim si pa Gondokoro zvolil, več sežnjevisok breg, okoli ene ure od „Ulibari-a“ proti ju-

gu, in tukaj bom prvo podružnico in veliko stajo za Bari in druge zamorske narode zgornjih Nilskih pokrajin vstanovil. Mladi in stari nam od delec lesa, slame in družih reči k ladii „Zgodnji Danici“ donasajo in za Benečanske bisere prodajajo.

To sim Vam in pobožnim prijatlami našiga misiona in udam Mariine družbe naznanil, de tolikanj bolj goreče molijo, našimu misionu in spreobračanju nesrečnih zamorcov Božjiga blagoslova sprostiti, de nam Gospod, ki nas je v to poklical, serčnost in moč dodeli, stanovitnim biti, ako bi naše slabe moči utegnile v zavere zabresti. Ko bomo poslopje nekoliko dodelali, bom palico s križem, ki mi ga je ravno dans Barišk kovač iz domačiga tukajšnjiga hrasta prav lepo naredil, v roko vzel in mnogotere bližnje rodove obiskal in se mende ne bom v Hartumsko stajo vernil, ktero bo, kakor upam, Odbor z vsim potrebnim oskerboval. Ko se bo prva ladija vernila, bom naznanilo našiga dozdanjiga popotvanja in prihoda med Bariške zamorce dokončal in Odboru poslal.

Poslednjič še prosim poskerbeti, de bo podobar častitiga gospoda kraljeviga dvorniga kaplana Ferdinanda Belerja v Monakovim lepo podobo Matere Božje, pet družih podob enake velikosti in tvarine za prihodnje potrebe napravil, in sicer: 1. Gospoda Jezusa Kristusa, stoječiga z jagnjetam na rami, 2. sv. Petra, 3. sv. Pavla, 4. sv. Janeza evangelista, 5. sv. Barbaro ali ktero drugo sveto marternico. Tudi prosim mi saj 24 na lami (plehu) malanih svetih podob z gladkimi pozlačenimi obodi enake dolgosti 14 $\frac{1}{2}$ palca in širokosti 12 $\frac{1}{2}$ palca. Per kersanskim nauku bi malane podobe, ki prigradbe iz stare in nove zaveze natanko kažejo, otrokam in odraslim v neizrečeno velik prid bile. Prosim po njih poprašati in več iztisov za nas poskerbeti.

Nebeška procesija.

(Po skr. razodetju 7. 9—12.)

Ni je še bilo lepši in častitljiviši procesije, kakor bo tista, kadar se bodo po dokončani veseljni sodbi vsi izvoljeni z nebeškim ženinam Jezusam in z nebeško nevesto Marijo v večni tempel peljali, se z njim na vekomaj veseliti. — Angeli bodo z nebeško godbo s trobentami naprej šli, neizrečeno lepo bodo peli in piskali, vse se bo razlegalo od veselja. Z njimi pojde veliki angel Mihael s svetim križem, na katerim je bil Kristus umerl; in ta sv. križ bo na večne čase v nebesih ostal. Le ta sv. križ se bo lepši svetil, kot solnce, in njegova svetloba bo vse nebeščane neizrečeno veselila. Za sv. Mihaelam pojde mnogo angelov, ki poneso orožje in vse tisto orodje, s katerim je bil Jezus mučen. Eden poneso ternjevo krono, drug žeblje in kladvo, in vso tisto orodje, s katerim je bil Odrešenik sveta na križ perbijan. — Vse te reči se bodo tako svetile, de bodo izvoljeni neizrečeno razveseljeni.

Za temi pojde prvi kor angelov, in z njimi vsi tisti svetniki, kateri so bili per veseljni sodbi v njih versto odločeni, postavim, nedolžni otroci, kateri so v kerstni nedolžnosti umerli, in pa tisti spokorniki, kateri so po milosti Božji že na kraju svojiga življenja pravo pokoro storili in v gnadi Božji umerli. Oh! kako neizrečeno bodo Boga hvalili, ki jim je toliko milost skazal.

Za temi pojde drugi angelski kor, in za njim vsi tisti svetniki, kateri so z lepimi čednostmi zaslužili med drugi kor angelov per sodbi postavljeni

biti, kakor, postavim, zakonski ljudje in pobožne vdove. Neizrečeno lepo bodo peli in Boga hvalili.

Tretji kor angelov je kor moči. S temi angeli pojdejo duhovni in mnihi, in z njimi prсто ljudstvo. Vsi bodo z angeli peli in z njimi vred Boga hvalili.

Četrti kor angelov je kor gospostev. S temi pojdejo ss. papeži, škofje, prelati in viksi duhovni, kateri so si mnogo prizadevali, kraljestvo Božje na zemlji razširjati in podložne h kersanskim čednostim napeljevati.

Peti kor angelov je kor knezov ali poglavarjev. S temi pojdejo učeni sv. pisma, učeniki in pridgarji, kateri so veliko ljudi na pravo pot zveličanja perpeljali.

Šesti kor angelov je kor oblastnikov. S temi angeli pojdejo sveti spovedovavci in spoznovavci, kateri so za Kristusa voljo veliko prestali in v mnogih nadlogah umerli.

Sedmi kor angelov je kor sedežev (tronov). S temi pojdejo sv. mučenci (marterniki), kateri so zavolj Kristusa kri prelivaje umerli.

Osmi kor angelov je kor Kerubinov. S temi angeli pojdejo device ali deviški obojiga spola, kateri so svoje devišvo neomadežano ohranili in v Božji ljubezni umerli.

Deveti kor angelov je kor Serafinov. S temi angeli pojdejo vsi sveti apostelni in služabniki Kristusovi, kateri so popolnoma sveto živeli, in po Kristusovih stopinjah hodili. Vsak svetnik bo tistimu koru angelov perštet, per katerim je biti zaslužil. Oh kako vesela bo ta procesija! — Za temi kori pojde križani Kralj, večni Sin večniga Očeta Jezus Kristus, sodnik živih in mertvih, s svojo ljubo Materjo Marijo precisto Devico s toliko častjo, de je nobeden ne more izreči in popisati. Zdaj bodo izvoljeni že okušali tisto veselje, od kteriga je sv. Pavel, v tretje nebo zamaknjen, govoril, de ga še nobeno oko ni vidilo, nobeno uho ni slišalo, in tudi nobeno človeško serce ni občutilo.

Premisli, ljubi kristjan! koliko veselje bo pa napajalo izvoljene še le takrat, kadar se bodo s to nebeško procesijo vratam nebeškiga mesta Jeruzalema bližali, in kadar bodo stopili v večni tempel nebeške časti.

K sklepu te nebeške procesije se bo pripeljal v nebeški Jeruzalem Jezus Kristus s svojo ljubeznjivo Materjo Mario, čisto Devico, in se bo usedel na svoj tron k desnici svojiga nebeškiga Očeta, in bo vsim izvoljenim srečo vošil, rečoč: Veselite se in od veselja poskakujte, ker zdaj boste vživali tisto veselje, ktero vam je bilo od mojiga Očeta od začetka pripravljeno; minulo je za vas vse terpljenje, vsa žalost in britkost; vašiga veselja, ki vam ga nobeden ne bo odvzel in ne bo ga nikoli konec. — Kristjani! o de bi pač tudi mi v dan poslednje sodbe tej nebeški procesii pristeti bili po milosti našiga Gospoda Jezusa Kristusa, in po prošnji njegove in naše Matere Marije. — Lepstanski.

Blagi nazirejci.

Nazirejci so se pri nekdašnjih Judih klicali tisti, ki so obljubo storili, de ne bodo ali ves čas svojiga življenja ali pa le nekaj dni, tednov ali mesecev ne vina pili, si ne las ostrigli, ne se z dotaknjenjem merličev oskrunili. Ako je pa tak nazirejci se v teh rečeh kej pregrešil, mu je velevala Mojzesova postava eno jagnje in dva goloba Bogu

v tempelnu darovati, in začeti spet od konca dni svoje obljube. Jagnje zaklano je slo duhovnu, potem ko so se postavni deli na altarcu Bogu v čast sezgali. — Veliki duhoven Simon, s primkam pravični, ki je blizu 300 let pred Kristusovim rojstvom živel, je bil vselej hud na tiste, ki so nesprensiheno obljube delali, še bolj pa na tiste, ki niso svojih storjenih obljub zvesto splovali. On je torej enkrat svojim prijateljem to le prigodbo v tej zadevi pripovedoval: „Jaz, kakor veste, nisim hotel nikoli nič pokušati od daritve nazirejca, kateri je prelomil svojo obljubo, pri enim samim možu sim drugači ravnal. Bil je ta mož iz južnih krajev doma, v naj lepših letih svojiga življenja, berhke postave, bistrih oči in zlahniga obraza, in njegovi dolgi lasje so mu v prezalnih kodrih doli čez plečee viseli. Storil je bil obljubo nazirejstva, jo pa prelomil: torej je prišel k meni z dolžno daritvijo, in je hotel, kakor postava veli, svoje lepe lasé si ostriči dati. — „Skoda, mu jaz rečem, škoda, te le lepe lasé „ostriči! ali povej mi, kaj si storil, de si svojo „obljubo prelomil? — „Jaz sim, mi odgovori, pa „stir svojiga oreta na svojim domu. Ko nekiga dne „živino k bližnjimu potoku ženem jo napajati, se „nehote v bistri vodi zagledam, in moja zala po „stava, moja telesna lepota mi je tako silno dopa „dla, de sim se v se zaljubil, strasti so se vnele „v mojim sereu, in — malo de nisim kej storil, kar „bi me bilo vedno nesrečniga storilo. Ali kmali „se zopet zavem: Hudobnež! zarežim sam nad sabo, „kaj se napihuješ na tem svetu, ki ni tvoj? Pač se „ti spodobi napuh, ki bodeš v kratkem jed červam „in drugim nagnusnim merčesam! Zarotim jim, de „si dam zavoljo Boga ostriči te zapeljive lasé. To „se mi je prigodilo, zatorej sim tu sem k Vam pri „šel, in Vas milo prosim, mi jih ostriči. — Tako je ta blagi mož mi govoril. Jaz pa sim tedaj vstal, ga na čelo poljubil in rekel: „Moj sin! de bi le „bilo med Izraelci več takih nazirejcov, kakor „si ti!“

Menim, de mi ni treba tem besedam nobeniga nauka pristaviti, ker si ga vsak bravec lahko sam misli.

Terzan.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Gospod Anton Kastelic, fajmošter v Radecah, je izvoljen fajmošter v Žužembergu.

Prečastiti Ljubljanski škof so preteklo binkošne praznike 1426 kersnikom zakrament svete birme podelili.

Iz Dolenskiga zvemo, de se za tri nove fare, ki jih bodo naš dobrotljivi škof napravili, že dela. Dve bote na Metliškem, ena med Černomljem in Vinico.

Društvo sv. Mohora je 11. tega mesca razposlalo dvojne bukve za tekoče leto 1853. namreč „Božidar-a“ in „H. del Kafolovih ogovorov“ in pa imenik pošte (obrajt) društva za pretečeno leto. Znano je že častitim družnikom, de z letam 1853 začeti dobivajo bukve pri odločenih bukvarjih ali pa po pošti, in ne več pri odbornikih. — Število družnikov v poslednjim „Solskim prijatelju“ je 801.

Obadva dela „Kafolovih ogovorov“ bota veljala 1 gold. 40 kr.; „Božidar“ pa 10 kr. srebra.

Te dni smo zopet blizu 700 novih družnikov ss. Cirila in Metoda z denaram vred, ki smo ga za altar dobili (34 gold. 24 kr.) v središe bratovšine od-

pravili. Ta moliteвна družba se vedno množi: iz Vač smo te dni obširn zapisnik novih družnikov dobili. Rečeno je bilo že, de se želi, naj bi se tudi zapisalo, kolikor je moč, odkod je kdo, in kaj de je.

Razgled po kersanskim svetu.

V Brašovu (Kronstadtu na Sedmograškem) imajo cigansko šolo (šolo za cigane), ki šteje 73 otrok. Pri poslednji poskušnji so se ti rejenci dobro skazali v kersanskim nauku, v zgodbah svet. pisma, zemljopisu in številništvu.

V Banatu ljudje čeznavadvo dolgo živé. De kdo 100 let doživi, ni kej posebniga. V Kövvešu je umrl v minulim stoletju Peter Zartan, 159 let star, in v letu 1728 Jean Revin, s 172, in njegova žena s 164 leti; oba sta 147 let v zakonu živela.

V Oberrossbachu na Nasavskim je pastor Christfreund o veliki noči min. leta pred svojo občino razodel, de on ne more dalje njen pastor biti, ker se je prepričal, de je protestanstvo v zmoti in de je resnica in zveličanje ob enim le samo v katoliški Cerkvi. Z njim se je tudi eden njegovih občanov, mlinar Sorn, S. sušca tekočiga leta vernil v naročje katoliške Cerkve. Njuni ženi, ki že čisto po katoliško živite, jima bote skorej nasledovali.

Rim. Papež so ukazali vsled srečniga ohranjenja našiga cesarja za njegovo srčco in blagoslov 500 svetih maš brati.

V Piačenci je pred nekaj časam neki mlad jetnik tako grozno Boga preklinjal, de so se nad tem tudi sojetniki, kateri niso bili ravno svetniki, pohujševali. 21. sušca je tudi križček in svetinico Marije Device, ktere je še zmiram na vratu nosil, z vratu stergal, in je jel spet tako peklenško preklinjati in se proti Bogu in Materi Božji togotiti, de Bog ni hotel več tega terpeti in ga je, kakor bi z očmi trenil, na polovici telesa z mrtvudam vdaril ter se je, kakor od vseмогоčne roke zadet, na zemljo zgrudil. Ta pad ni bil brez sadu. „Gospod Bog je ukrotil tega preklinjavca, in ga je strahoval v strah in sterčenje nam vsim, ki smo tukaj“, se je slišalo govoriti; k velikonočnemu sv. Obhajilu, ki je kmalo nato nasledovalo, so jetniki z naj večji pobožnostjo pristopili; bogokletstvo pa je čisto utihnilo.

Časnik „Oesterreichischer Volksfreund“ z veseljem naznani, de se je nekaj prav častitljivih mašnikov za mislon v Srednji Afriki že oglasilo, in perstavi, de je tako daljno popotvanje tolikanj prijetniši, kolikor večji je družna.

V Parizu je Donoso Cortes, sloviti katoliški pisavec, 3. tega mesca v Gospodu zaspal. Njegov pogreb je bil sosebno častitljiv.

V Rimu je umrl poglavar Jezuitarskiga reda, častiti Oče Rothmann. — Kardinal Franzoni je hudo zbolel, in so ga že previdili. — V cerkvi svetiga Petra je bil 1. veliciga travna častiti Pavel od Križa, začetnik reda pasionistov, svetnikom perštet.

Darovi.

Za pogorele Braslortane.

Katarina iz Dolenskiga 36 kraje. — Bog nas reši ognja pekleniskiga 1 goldinar. —

Milli darovi.

Za afrikanski mislon. G. F. J. osmašolt 1 goldinar. —